

R **VAN**
RIESSEN

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

AANSLAG
OP DE DAM

Woensdag 4 mei 2022

01.20 uur

Terwijl Marit haar jack van haar stoelleuning trok, stond Samantha al bij de deur.

‘Kom op nou!’

Haar vriendin wilde naar huis en Marit wist waarom. Zelf had ze best nog wat kroegen willen afstruinen, maar Samantha had anders beslist.

Ze lieten de harde muziek achter zich. De overgang van zuur, verschaald bier naar frisse lucht gaf een sensatie zoals mijnwerkers moesten hebben na een dag werken ondergronds.

Eenmaal buiten draaide Samantha zich om, sloeg haar armen om Marits nek en begon haar hartstochtelijk te zoenen.

‘Hé!’ Een ruwe stem klonk van dichtbij.

Een andere stem riep: ‘Verdammt! Schwule Weiber!’

Samantha verstijfde, maar Marit liet haar meteen los en draaide zich naar het geluid.

Twee panden verder was nog een café. Een stenen trappetje leidde naar de ingang. Boven het naambord was een lichtreclame van Warsteiner Bier geschroefd.

Onder aan de trap stond een dikke jongen met gemilimeterd haar. Zijn ogen waren groot en keken wild naar hen.

‘Potten!’ brulde hij, wijzend.

Naast hem stond een vent met een kale kop vol tatoeages. Hij vroeg iets wat Marit niet kon horen.

‘Potten!’ schreeuwde de eerste man nog een keer.

Marit snoof minachtend. 'Rot toch op, eikel!'

Toen kwam de kale kerel op hen aflopen. Hij had een groen bomberjack aan en hoge zwarte schoenen met geregen veters. Er zat een witte lauwerkrans op de bovenarm van zijn jas genaaid waar het nummer 88 tussen was geplaatst.

Marit wist niet precies wat het allemaal betekende, maar toen ze zijn gezicht zag, wist ze wel dat hij geen geintje maakte. Over zijn schouder zag ze dat er meer figuren uit die kroeg kwamen en zich op het kleine bordes voor de deur verzamelden.

Hij duwde tegen Samantha's schouder.

'Nah? Eine Lesben Schlampe?' Hij lalde en zijn adem stonk naar drank. 'Hé, Schlampe. Soll ich dich mahl...'

'Afblijven.' Marit deed een stap naar voren zodat ze voor haar vriendin kwam te staan. 'Ik zei: afblijven!'

Hij rochelde en spuugde richting Samantha's hoofd, maar de klodder miste haar.

Tijd voor een tweede poging kreeg hij niet. Toen hij zijn arm nogmaals uitstreekte om Samantha beet te pakken, haalde Marit uit. Het was een perfecte rechtse hoek waar haar trainer trots op zou zijn geweest. Ze raakte hem precies op de juiste plaats: hard onder het oog en de zijkant van de neus. Zonder nog een kik te geven, zakte de dronkenlap in elkaar.

Ze nam meteen een verdedigingshouding aan zoals haar geleerd was en keek naar de anderen. Het waren er vier, telde ze. De voorste drie waren al op weg naar beneden, maar de laatste bleef op het bordes staan.

Haar ogen hielden even stil bij hem. Mager, beetje krullerig haar en een bleek gezicht. Toen waren de anderen onder aan de trap.

'Wil je ook?' vroeg ze verbeterd aan de voorste.

Maar de eerste klap bleek een daalder waard. De lust

om het met haar aan te leggen, was direct verdwenen.

‘Scheisse, Johann...’ Twee bukten zich en hesen hun vriend van de straatstenen. ‘Jetzt doch nicht. Komm mitt.’

Ze sleurden hun vriend met zich mee en de andere twee jengens volgden haastig.

Marit staarde ze na terwijl ze de gracht af strompelden. Haar gezicht vertrok pijnlijk omdat ze haar knokkels begon te voelen.

‘En nu naar huis,’ commandeerde Samantha en trok haar mee de andere kant op. ‘Voordat je er echt zin in krijgt en iedereen met een kale kop het ziekenhuis in ramt.’

08.10 uur

Het duurde even voor ze de wekker hoorde. Ze lag op haar zij en wilde maar één ding: doorslapen. Haar linkerhand graaide door de lucht. Eindelijk vond ze de knop van de wekker en sloeg erop. Ze trok het dekbed weer over zich heen.

Ergens ver weg klonken de geluiden van de straat die ze niet kon negeren. De vuilnisauto die met een bonk de containers terug op de stoep zette.

Opeens drong tot haar door hoe laat het moest zijn. Ze sprong uit bed en keek uit het raam. Toen sloeg ze woest met haar vuist op de vensterbank.

‘Verdomme.’

Gisteravond had ze nog overwogen haar volle vuilniszakken al buiten te zetten, maar in deze buurt was dat een doodzonde. Vaak reden er 's nacht busjes langs; de zakken werden dan door ‘morgensterren’ opengesneden, op zoek naar etenswaren en waardevolle spullen. De vuilnismannen verdomden het vervolgens om de troep die achterbleef mee te nemen. Dat leidde weer tot irritaties bij

de buren waar ze niet op zat te wachten. Haar vuilniszakken zouden nu nog dagen op de gang staan, stinkend tot de volgende ronde.

Ze schuifelde naar de badkamer en ging op het toilet zitten. Met haar hoofd in de handen vroeg ze zich af of ze toch niet eens moest klagen bij de gemeente. Ze haalde haar schouders op, ze hield niet van klagen en al helemaal niet als dat niets hielp.

Terug in bed pakte ze haar telefoon, iedere morgen zat vol vaste rituelen. Geen berichten, geen nieuws. Opeens viel het muntje.

Woensdag. Het was 4 mei, de dag van de Nationale Dodenherdenking. Ze zuchtte. Het was niet de eerste die ze meemaakte en ze wist wat deze dag inhield. Een rare werkdag, dat was het elk jaar. Anders dan anders, alsof iedereen even gas terugnam. Geen gehaast, geen gehol van de ene naar de andere bijeenkomst of vergadering, een dag met vrijwel helemaal niets.

Waarom dat juist op deze dag zo was, wist ze niet. Van 4 mei bleef kennelijk iedereen af. Een soort vrije dag, een beetje tijd voor jezelf, winkelen en dan in de avond om acht uur even naar de Dam voor de herdenking. Nu kon het weer.

In de jaren dat ze als jonge politie-inspecteur in de binnenstad had gewerkt, was ze op 4 mei altijd van de partij geweest. De veiligheidsmaatregelen waren na de aanslag op Koninginnedag in Apeldoorn overal aangescherpt, ook in Amsterdam.

Maar dat leek alweer eeuwen geleden. Er waren genoeg maatregelen genomen om herhaling te voorkomen. Tegenwoordig werden alle straten naar de Dam met betonblokken afgesloten. Voor automobilisten was het onmogelijk om daar nog te komen.

Een paar jaar later was er nog wel de Damschreeuwer

geweest. Iemand die tijdens de twee minuten stilte om acht uur plotseling zo hard begon te schreeuwen dat er in de menigte blinde paniek uitbrak en er gewonden waren gevallen. Het was niet haar onderzoek geweest.

Ze had er beelden van gezien. Met de gruwelijke beelden uit Apeldoorn nog op het netvlies waren mensen in een menigte blijkbaar nog steeds bang. Er hoefde ook maar iets te gebeuren of zo'n massa kwam in beweging en was niet meer te stoppen. Mensen vertraptten anderen om de eigen huid te redden. Dit soort rampen gebeurden overal ter wereld. De meest opvallende was wel die in Mekka geweest.

Ze draaide zich met een ruk om en stopte haar hoofd onder haar kussen. Nog even. Heel even...

08.40 uur

'Mam, het ontbijt is klaar.'

Ze schrok op. Helemaal vergeten dat Marit en Samantha bij haar sliepen. Dat kwam niet vaak voor, want de twee meiden hadden hun eigen drukke studentenleven in Leiden.

Anne moest het toegeven, haar dochter besteedde veel meer aandacht aan het ontbijt dan zij zelf deed. Zij at iedere ochtend hetzelfde: een kommetje kwark met banaan, kiwi en een lepel cruesli. Gezond én lekker. Dit keer stond er, naast fruit, een mandje croissants op tafel, met kaas en jam erbij.

Na een kusje op de wangen van de dames schoof ze aan en zette haar tanden in een broodje; veel werd er in de morgen nog niet gepraat.

De tv stond aan. Een nieuwslezer kondigde een item aan over een Engelse voetballer van zeventien die vertelde wat het voor hem betekende om uit de kast te komen.

Ze keken naar de beelden. Hij zat daar met zijn hoofd een beetje omlaag, als een zondaar die een bekentenis deed.

Marit sloeg woest op het tafelblad. Haar mes kletterde op haar bord en haar croissant vloog door de lucht.

‘Dat heterotuig daar op die tribunes! Datzelfde Engelse schorem loopt hier dagelijks stomdronken de Wallen af om daar de meest vunzige opmerkingen tegen vrouwen te maken.’

Ze wond zich nog meer op.

‘Die jongen is de enige normale! De enige die zich behoorlijk gedraagt. Uit de kast komen? Hoezo? Waarom heeft hij eigenlijk al die tijd zijn mond gehouden? Misschien al jaren? Waarom mag hij niet gewoon zijn wie hij is? Wat is het probleem voor die smeerlappen die alleen maar hun pik achterna lopen?’

Haar uitslaande brand doofde net zo onverwacht als ze was ontvlamd. Haar geschreeuw eindigde met een diepe zucht, gevolgd door een drukkende stilte. Samantha wreef over de arm van Marit.

‘Hou je eens een beetje in, schreeuwlelijk.’ Ze keek met veelzeggende blik naar Anne. ‘De laatste tijd ontploft mevrouw met de regelmaat van de klok.’

Boos draaide Marit haar de rug toe. ‘Ik ben het echt helemaal zat!’

‘Het komt door vannacht,’ zei Samantha tegen Anne. ‘Er was zo’n dronken Duitser die ons uitschold. Ze gaf hem een knal voor z’n kop, maar ik dacht echt even dat ze hem zo de gracht in zou timmeren.’

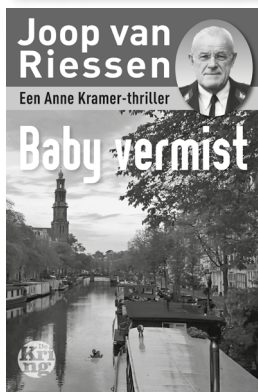
Anne zette grote ogen op. ‘Serieus?’ Ze pakte Marits hand. ‘Kijk nou toch. Je knokkels zijn helemaal beschaaid!’

Marit trok haar hand snel terug. ‘Niks aan de hand, mam.’

‘Dronkelappen,’ zei Samantha nuchter. ‘Ze zagen ons

[LEES VERDER IN HET BOEK...]

Ook in de Anne Kramer-reeks (maar los van elkaar te lezen)

Afgebeeld zijn de delen 5 t/m 14. De delen 1 t/m 4 (niet afgebeeld) zijn uitsluitend nog als eBook verkrijgbaar.

